

[Hilmar Baunsgaard.]

ordet, kan jeg gå ud fra, at jeg senere får svar på det, jeg spurgte statsministeren om — jeg håber, statsministeren forstår, at det er, fordi vi betragter denne sag med megen alvor — om der skulle træffes en afgørelse i spørgsmålet om kernekrafts anvendelse i Danmark, uden at man har tilvejebragt klarhed omkring de forudsætninger, som bl. a. socialdemokratiet selv stiller op i sin husstandsopjece. Jeg vil især understrege to. Den ene er: undersøgelse og vurdering af andre energiformer. Den anden er: befolkningens sikkerhed og sundhedsmæssige situation må være sikret betryggende. Det, jeg gerne vil gå ud fra, er, at hvis dette ikke er tilvejebragt til september, så vil regeringen ikke stå fast på sit ønske om at få beslutningen om kernekraft gennemført til september.

Hr. Christophersen sagde, at jeg havde givet udtryk for, at der skulle mere end de aftalte besparelser til, og det vil jeg gerne bekræfte. Men jeg sagde også, at jeg ikke anser det for realistisk at nå væsentligt mere i besparelser end den aftalte halvanden milliard kr., og at der derfor skulle andet end besparelser til, hvis den aftalte lettelse i den direkte beskatning skulle muliggøres. Jeg gentager dette, for at der ikke skal sætte sig nogen tvivl om, hvad der er det radikale venstres opfattelse af situationen.

Til hr. Kjeld Olesen vil jeg gerne sige, at socialdemokratiet ved, at det radikale venstre er enige i den opfattelse, at man ikke blot kan sige nej til at behandle problemet omkring lønmodtagernes medejendomsret og medindflydelse. Socialdemokratiet er formentlig også vidende om, at det radikale venstre har arbejdet med og er ved at afslutte sit arbejde med vore tanker omkring det, som vi nu kalder ØD. Men når hr. Kjeld Olesen siger, at det ikke er acceptabelt med en løsning af de økonomiske problemer til september, uden at det også indeholder en acceptabel begyndelse på ØD, så vil jeg gerne sige, at så forudsætter det, hvad vi hidtil ikke har set, en bevægelighed i socialdemokratiets egen holdning. Det ved socialdemokratiet, og hvis den kommer til stede, så tror jeg, at der er skabt gode muligheder for, at man kan få en acceptabel begyndelse. Men bevægeligheden skal til, fordi det grundlag, der er lagt frem fra LO og fra socialdemo-

kratiet, dels ikke efter vor opfattelse er principielt acceptabelt, dels er i strid med de øvrige økonomiske bestræbelser, vi gør os, bl. a. det omkostningsdæmpende for erhvervslivet. Vel, mere skal jeg ikke sige om det, blot gentage, at vi mener heller ikke, man bare kan sige nej, og det vil vi ikke være indstillet på at gøre.

Dernæst har jeg et par bemærkninger til hr. Gert Petersen og til hr. Poul Schlüter, først til hr. Gert Petersen. Når SF taler om, at socialdemokratiet, det radikale venstre og SF skal finde sammen om en skattereform, ja, så vil jeg da meget gerne bekræfte, at det radikale venstre har den holdning over for SF, som vi har over for andre partier, at er der et rimeligt sammenfald i synspunkter og et rimeligt sammenfald i de fælles mål, nå ja, så samarbejder vi meget gerne om det. Men i situationen må man nødvendigvis gøre sig helt fortrolig med den tankegang, at enhver ændring af skattelovene er et led i den økonomiske politik. SF kan ikke på én gang afvise at tage medansvaret for den generelle økonomiske politik og appellere til samarbejde om skattepolitik. Det lader sig i situationen ikke gøre. Hvis ikke socialdemokratiet degenererer, så vil svaret fra socialdemokratiet blive det samme som det, jeg her har givet. Man kan ikke tale om, at man vil lave en skattereform med partier, der ikke vil tage medansvar for de generelle økonomiske foranstaltninger.

Hr. Poul Schlüter kunne ikke rigtig lide min hovedtese om, at det var højre og venstre, der ødelægger mulighederne for demokratiets funktion. Jeg vil gerne bekræfte, at det sagde jeg, og det mener jeg. Jeg vil godt illustrere det og kan i og for sig gøre det med et par henvisninger til det, der er sket her i dag, og som jo svarer ganske til det, vi ved sker hver eneste dag. Når socialdemokratiet arbejder sammen med venstre og med radikale og med kristeligt folkeparti, så bliver det angrebet, just som det er blevet det i dag, af hr. Knud Jespersen, af hr. Gert Petersen og af VS. Ét eneste forsøg på at forhindre socialdemokratiet i at samarbejde. Og når venstre samarbejder med socialdemokratiet, med radikale og med kristeligt folkeparti, hvad sker så? Så koncentrerer fremskridtspartiet sig om at mistænkeliggøre venstre og sige: hvor er venstres liberalisme, hvor er venstres forskel fra social-